

Acum este începutul Marelui Post. În viață în tot ceea ce facem, avem mereu un fel de plan de acțiuni, o listă de scopuri pe care trebuie să le atingem într-o anumită ordine. Dar aici nu trebuie să facem asta; Evanghelia de astăzi ne oferă ea acest plan. Înainte, Sfânta Biserică ne-a învățat, dar astăzi cere de la noi fapte. Să ne uităm cu atenție la Evanghelia de astăzi, și vom vedea cât de simple, cât de ușoare, și în același timp, cât de cuprinzătoare sunt aceste reguli.

„Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, va ierta și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Mt. 6:14-15). Din acest punct de vedere care este scopul Postului Mare? Acesta este: ca Tatăl nostru cel Ceresc să ne ierte nouă păcatele. Și cum facem asta? Le iertăm oamenilor greșelile lor. Să începem de aici, acesta este primul nostru pas.

În al doilea rând, „când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Mt. 6:16-18). Așadar, să postim, dar nu de dragul oamenilor, ci în fața lui Dumnezeu, și nu supărați, ci fericiți duhovnicește.

Și în al treilea rând, „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.” (Mt. 6:19-20) Este ceea ce hotărăște toate activitățile noastre, ceea ce dă scop întregii noastre vieți.

Și în fine, ultimul lucru: „Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” (Mt. 6:21). Iată scopul vieții noastre! Ca inima noastră să se odihnească în Dumnezeu, plină de Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să fie comoara noastră. Dar a deprinde aceasta nu este posibil decât în Biserică. Și este atât de important pentru noi încât merită să facem eforturi, să postim, să stăm mai mult la biserică, și să ne rugăm mai mult acasă. Pentru că abia atunci vom putea striga cu bucurie: „Hristos a Înviat!” și să răspundem celor care ne întâmpină astfel cu „Adevărat a Înviat!”.

Ritualul iertării

Frați și surori! Ceea ce Sfânta Biserică cere de la noi acum nu mai este un gând sau un sentiment, ci o faptă, o acțiune. Gândurile și sentimentele au fost cultivate în ultimele luni. În fapt, este ceea ce se întâmplă întotdeauna: gândul dă naștere sentimentului iar sentimentul dă naștere acțiunii. Iar această acțiune are o importanță deosebită. Ascultați: „Dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Mt. 6:15) Ceea ce înseamnă că tot postul și mersul la biserică și metaniile noastre, în fapt tot zelul nostru va fi fost în zadar.

Atât de important este acest pas. Dar nu este ușor. A o face doar cu gura, de dragul decenței, ca să respectăm o formalitate, s-ar putea să nu fie greu. Dar ce rost are? Totuși, pentru a face cu adevărat acest pas, adică a recunoaște că suntem mai răi decât alții, mai răi decât toți, cu adevărat vinovați în fața fiecăruia (și la urma urmei, așa și este: fiecare dintre noi este vinovat în fața fiecăruia, în toate, pentru toate), a ajunge la această stare este foarte, foarte greu. Iar a crede că greșeala altuia față de noi este un nimic, ca și cum nu ar fi existat, și că poate a fost provocată de noi – aceasta este și mai greu. Chiar în Viețile Sfinților citim despre cum mari nevoitori și mărturisitori nu reușeau să facă asta și din acest motiv au stricat totul.

Și cu atât mai mult avem nevoie noi, păcătoșii, de ajutorul special al Dumnezeu pentru a ierta și a cere iertare, din toată inima noastră, pentru a scoate de acolo iubirea de sine și auto îndreptățirea lui „Eu”. Dar trebuie să o facem, Domnul o cere de la noi, Domnul așteaptă. Fără această luptă din interior nu putem începe postul. Așadar să cerem iertare și să iertăm din toată inima noastră. Iar aici, eu primul vă rog: Iertați-mă!